

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis S. R. E. Cardinalis Bona Opera Omnia

Tribus Tomis comprehensa

Opuscula Spiritiva - I. Horologium Asceticum. II. Principia Vitae Christianae. III. Manuductio ad Coelum. IV. Via Compendii ad Deum. V. De Sacrificio Missae. VI. De Discretionem Spirituum ... Operum Eminentiss. Cardinalis, Tom. I

Bona, Giovanni

Parisiis, 1677

§. 13. Utilitas solitudinis

urn:nbn:de:hbz:466:1-9969

quæ divinæ pervicaciter adversatur. Ita etiam in hoc mundo quo minus homo propriæ voluntati adhæret, eo magis ab inferno elongatur, æternæque felicitati appropinquat. Et si qui forent in hac vita propriæ voluntatis omnino expertes, hi sibi possent regni cœlestis possessionem certa spe polliceri. Quomodo autem propria voluntas deponi debeat, paucis verbis Christus docuit, cum dixit; *Sequere me. Matth. 8. 22. Mar. 2. 14.* Cum enim testatus sit se in hunc mundum venisse, non ut suam, sed ut Patris voluntatem faceret; ad hoc nostra voluntas inclinanda est, ut exuta omni proprietate Christi crucem amplectatur, naturæ amaram, spiritui dulcissimam. Hoc nimirum à nobis exigit christiana professio, ut Christi exemplo in omni opere & eventu dicamus, *non mea, sed Dei voluntas fiat.* Hoc requirit suprema & æterna voluntas, quæ omnes voluntates creavit & conservat, ut ad solum ejus obsequium & beneplacitum omnia opera nostra, omnia verba, & cogitationes dirigantur. Vera potitur libertate, qui in omni eventu sic ex animo loqui potest: Ita Pater, quoniam sic fuit placitum ante te. Ego nihil volo nisi quod vult Deus. Ille sapienter disponit omnia, ejusque dispositioni tam in prosperis, quam in adversis me libentissimè subdo, non meam, sed ejus gloriam quærens, eo statu rerum contentus, quem ejus providentia ab æterno decrevit. Omnis turbatio hominum, & omnis anxietas ex eo nascitur, quod se subjicere divinæ voluntari aut nesciunt, aut nolunt. Magna autem pœna & intolerabilis illis est, qui hoc esse nolunt quod sunt.

§. XIII. *Utilitas solitudinis.*

AD exteriorem, & interiorem hominis compositionem inæstimabilis momenti est corpore & animo solitarium esse, & proprium fundum colere in silentio. Ideò vir sapiens fugit hominum consortium, odit multiloquium, cunctis curiositatibus oculos, & aures claudit, non se negotiis immiscet, sapientissimi viri senten-

tiam in mente habens , *Qui minoratur actu percipiet sapientiam. Eccl. 38. 25.* Deus unus & solus est , nec ipsum reperire potest qui solus non est. Quod si necessitas Dei que gloria cogant aliquando virum sapientem exterioribus occupari , spiritus tamen ad interiorum recessum veluti ad suum centrum tendit , ita ut magis in eo sit quam in opere exteriori , servatâ inter negotiorum curarum mentis tranquillitate. Licet illi quacumque hora voluerit in animum suum secedere , in quo summam quietem reperit , bene omnibus intus compositis. Qui vero occupatur in circumferentia & extremitate creaturarum , ad centrum suum , quod est Deus , nunquam perveniet. Imperitis & insipientibus pœna gravissima est paucis horis secum vivere , & sibi attendere. Idè omnem curam , & industriam ad hoc applicant , ut sui obliviscantur , & pretiosissimum tempus inutiliter prodigant. Ejus maximam partem usurpant sibi vitæ hujus necessitates , quod verò reliquum est tanta illos molestia vexat , ut sollicitè quærant quomodo illius jacturam faciant. Timent nimirum ne cum soli sunt de se cogitare cogantur : nihil enim in se reperiunt quod sibi placeat & à seipsum sui consideratione avertunt se , solatia quærentes in creaturis , quia in se nihil inveniunt , nisi molestiam , tædium , & perpetuam agitationem. Fugiunt itaque à seipsis quia animam suam non vident qualem desiderant , sed nudam , deformem , plenam miseriis , onustam peccatis. Non igitur mirari oportet quod pauci sint , qui ferre possint solitudinem , & ferè omnes turbas , negotia , & multitudinem obsidentem quærent , & amant ; & si hæc de sint , se infelices arbitrantur ; semperque reipsâ infelicissimi erunt , donec discant secum vivere , & in seipsis atque in Deo requiescere. Docuit nos Dominus paucos electos esse , cum multi sint vocati , ut discamus declinare à multis , & cum paucis vivere , atque etiam inter paucos timere , quia nemo scit in quantam paucitatem electi redigantur.